

Płytki ceramiczne (glazura)

Peter Stemmermann - Tłumaczył Andrzej Machalski

Płytki ceramiczne szkliwione, zwane potocznie glazurą, produkuje się zgodnie z PN-EN 87:1994.

Płytki ceramiczne są dwóch rodzajów: o białym czerepie, wykazujące nasiąkliwość wodną około 15 %, oraz o kolorowym czerepie (czerwonym do żółtawego) mające nasiąkliwość około 18 %.

Wskazówki praktyczne

Płytki ceramiczne wykazują porowatość około 20-30 %. Z uwagi na ich porowaty czerep nie są mrozoodporne ani też odporne na ługi. Zastosowanie ich na posadzki podłóg jest możliwe jedynie w przypadku bardzo lekkiego sposobu użytkowania.

Płytki te z reguły mają glazurowaną powierzchnię. Jest ona odporna na pospolite środki czyszczące w gospodarstwie domowym i słabe kwasy.

Płytki ceramiczne zależnie od ich kolorów, rodzaju wykonania (zdobienia, bordiury) i trwałości są używane do pomieszczeń mieszkalnych, głównie łazienek, natrysków, ustępów, kuchni itd.

Literatura

PETER-MICHAEL STANGE: Układanie glazury i terakoty. Muza, Warszawa 1998.

ULRICH WEIß: Urządzanie łazienek. Muza, Warszawa 1998.

Praca zbiorowa: Warunki techniczne wykonania i odbioru robót budowlano-montażowych. Budownictwo ogólne tom I, część 4. Arkady, Warszawa 1990.

PN-EN 87:1994. Płytki i płyty ceramiczne ściennie i podłogowe. Definicje, klasyfikacja, właściwości i znakowanie.

Płytki ceramiczne. Aprobata techniczna (50 numerów) Instytutu Techniki Budowlanej. Katalog 1998, Warszawa.

DIN EN 159. Trockengepreßte keramische Fliesen und Platten mit hoher Wasseraufnahme E ≥ 10 % (Suchoprasowane ceramiczne płytki i płyty o wysokiej nasiąkliwości wodnej E ≥ 10 %).